
UIT DEN LANDEN

Tussen de dijken van zuid en noord

Donderdag 2 februari. Zuid Nederland leeft in spanning of de dijken zullen doorbreken. Veel mensen zijn in staat van paraatheid.

Op de grens van Zuid en Noord, in de Reehorst te Ede zijn oud studenten van de VO-SPV bij elkaar.

In spanning en afwachting of het doorgaat, maar ook naar wie en wat er komen gaat.

Zijn er bekenden?

Is er iets uit te wisselen?

Het gaat door.

Helaas zijn er afwezigen, verhinderd door het dreigende water. Maar gelukkig genoeg collega's om deskundigheid door te geven, te ontvangen en te bespreken.

Na deze studiedag verliet ik met een gevoel van trots het gebouw en dacht: "Ik maak een verslag voor SP".

Een verslag van drie presentaties van projecten, waar SPV-en bij betrokken zijn.

Een presentatie van Laurens Speek, die liet zien dat projecten meer kans van slagen hebben als deze goed voorbereid en gepland worden.

Als staf docent van de VO en als oud student van deze opleiding gaf ik mijn ideeën weer over de professionalisering van het beroep.

Als beroepsgroep zijn we er aan toe om een differentiatie te maken in het professionaliseringsproces. We hoeven niet allemaal expert te zijn. Het vakgebied is te breed om alles goed te kunnen. Om een professie te worden hoeft niet iedereen onderzoek te doen, te schrijven etc, ieder heeft een eigen stijl van doorgeven van deskundigheid. SPV-en bij wie intuïtief handelen op de voorgrond staat kan zich beter

bekwamen in het geven van supervisie dan het doen van onderzoek.

Is denken en analyseren een meer ontwikkelde kwaliteit dan is het doen van onderzoek de aangewezen methode om deskundigheid door te geven.

Als iedere SPV zich individueel durft af te vragen:

- Waar ben ik goed in?
 - Wat is mijn stijl van overbrengen?
- En we als beroepsgroep beginners, gevorderden en experts een plek geven behouden we onze veelzijdige eigenheid en hoeven we tegelijkertijd niet allemaal "alles" te kunnen.

Zo hoeft niet iedere SPV projecten te kunnen leiden. De les van deze middag is wel dat alle participanten van een project zich realiseren; **waarom, op dit moment, dit project, met deze doelgroep, met welk doel.**

Het opzetten van een project kost tijd. Oriëntatiefase, afbakening, analyse, plannen, uitvoeren en slotfase dienen allen goed afgewikkeld te worden. De angel zit vooral in de voorbereidingsfase.

De deelnemers moeten gemotiveerd zijn, een aangepaste taakstelling krijgen en over voldoende kennis, vaardigheden en methodieken beschikken. Eis genoeg ondersteuning en maak het legaal naar collega's. En als de resultaten voor de cliënten zichtbaar gemaakt worden zal een project altijd een bijdrage leveren aan de professionalisering van het beroep.

Professioneel laten Anneke Vermont en José Schipper zien hoe hun project; groepshulpverlening aan Turkse Vrouwen met veel voorbereiding uiteindelijk tot uitvoering komt.

Duidelijk werd hun worsteling met de voorbereidende fase van het project en heel inzichtelijk door het verhaal van de vorige spreker.

Hun motivatie haalden ze o.a. uit het feit dat individuele zorg nauwelijks effect had en er veel overeenkomsten waren in de achterliggende problemen van de klachten, zoals sociaal isolement, gezinsproblemen, discriminatie en familieproblemen.

De visie van de vrouwenhulpverlening aangevuld met specifieke kenmerken voor de allochtone vrouwen; **Het onderkennen, herkennen en op elkaar betrekken van de gecompliceerdheid van de maatschappelijke positie van zwarte en migrantenvrouwen in de Nederlandse samenleving en haar eigen gemeenschap. Het netwerk van relaties in haar eigen gemeenschap waar zij haar bestaansrecht aan ontleent, mag hierbij niet worden gebagatelliseerd**, (Babel 1993) was het uitgangspunt.

Zoals veel vrouwengroepen al hebben aangetoond blijkt ook deze groepshulpverlening door sociaal psychiatrisch verpleegkundigen de problematiek van individuen te verlichten en de creativiteit van werkers te vergroten.

Creativiteit is ook een vereiste voor een sociaal psychiatrisch verpleegkundige werkzaam bij het Kasperspad.

Henk Hiemstra laat zien, dat hij een half jaar na vertrek bij het Kasperspad hiervan geleerd heeft. En provice vertelt hij zijn verhaal.

De SPV als hoofdbehandelaar moet vooral leren duidelijk te zijn. Duidelijk en eerlijk tegenover de cliënt maar ook tegenover de verpleegkundigen en andere behandelaars in de kliniek. Transparant zijn als basishouding is het

beste uitgangspunt om goed te kunnen onderhandelen met iedereen.

Makkelijk was het niet om B-verpleegkundigen te coachen in de veranderde houding die sociaal psychiatrische zorg vereist. Hoe verantwoordelijkheid te laten aan de cliënt, de leefomgeving te betrekken bij behandeling is een vanzelfsprekendheid voor SPV-en die niet altijd makkelijk overdraagbaar is.

Henk Hiemstra eindigde met een zin die Arie Bongers door de wateroverlast verhinderd, graag wilde door geven. Zal het project leiden tot Ambulante zorg met klinische steun of Klinische zorg met ambulante steun?

Een andere vorm van ambulante steun die ontwikkeld wordt waar sociaal psychiatrisch verpleegkundigen bij betrokken zijn, is de zorg voor Kinderen van Ouders met Psychiatrische Problemen.

Elke keer als ik een band zie hoe een kind lijdt onder bijvoorbeeld een depressie van een ouder, wil ik het uitschreeuwen naar alle SPV-en werkend op de volwassen zorg: "We moeten veel meer zorg dragen voor de kinderen dan dat we tot nu toe doen. Ook deze keer weer.

Martijn Bol van de preventie van Riagg Stad Utrecht bevestigde dit nogmaals weer door een video te laten zien en zijn verhaal te vertellen.

Als eerste stap zullen ouders bewust gemaakt moeten worden wat psychiatrische symptomen voor gevolg hebben voor hun kinderen.

Hoe langer symptomen duren, hoe ernstiger de gevolgen en hoe groter de schuld en schaamte. Wachten met hulp totdat kinderen gedragsproblemen vertonen is onaanvaardbaar.

Sociaal psychiatrisch verpleegkundigen hebben vele ouders in zorg en zij zullen moeten leren hoe ouders te steunen in hun ouderrol.

Van alle lezingen heb ik een korte impressie weergegeven van wat mij is bijgebleven. Gekleurd door mijn eigen ervaringen en wat ik die dag vooral

opving.

Ook tijdens de borrel en het goed verzorgde koud buffet waren de gesprekken zo inspirerend, dat ik dit wil doorgeven aan anderen die om welke reden dan ook er niet bij waren.

Marjon Arends